

Arrest

nr. 313 016 van 16 september 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Place de la Station 9
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 6 maart 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 juni 2024.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juli 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat J. RICHIR.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers G. en N. dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 20 februari 2023 waarbij hun verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht en behandeld met toepassing van artikel 57/6/1,

§ 1 van de Vreemdelingenwet en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van voormelde wet.

2. Bij het ten tijde van de bestreden beslissingen geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst. Echter, in het koninklijk besluit van 12 mei 2024 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, werd Georgië niet meer opgenomen in de lijst van veilige landen.

Aldus bestaat de wettelijke grondslag van de bestreden beslissingen niet meer.

3. Dit gegeven op zich volstaat niet om over te gaan tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Inzake beroepen tegen de beslissing van de commissaris-generaal beschikt de Raad immers over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Doordat Georgië niet meer in het koninklijk besluit van 12 mei 2024 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst wordt vermeld, moet de Raad nagaan of verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In casu lijkt het rechtsplegingsdossier voldoende gegevens te bevatten om tot zulke beoordeling over te gaan, met inachtneming van de rechten van verdediging.

4. Bijzondere procedurele noden

Het CGVS is van oordeel dat op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier er in hoofde van verzoeker bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. In de bestreden beslissing wordt het volgende geduid:

“Het CGVS ontving via uw advocaat, meester R.(...), op 17 januari 2023 een psychologisch attest (d.d. 16/01/2023) waarin vermeld wordt dat u omwille van uw psychologische toestand niet in staat bent om gehoord te worden door het CGVS voor een periode van 6 maanden. Er wordt in dit attest gesteld dat u een zware depressie heeft. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaatgeneraal. Het CGVS liet aan uw advocaat en het opvangcentrum via e-mail (d.d. 18/01/2023) weten dat enkel uw vrouw verwacht werd voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS gezien uit het psychologisch attest niet bleek dat zij niet instaat zou zijn om gehoord te worden. U meldde zich op de dag van het persoonlijk onderhoud echter toch aan bij het CGVS en u gaf hierbij aan dat u eerder op de dag al gewerkt had in de bouw (CGVS, pg. 3). Voorts maakte u tijdens het persoonlijk onderhoud op geen enkel moment melding van het gegeven dat u ernstige psychologische problemen zou hebben waardoor u gedurende 6 maanden niet gehoord zou kunnen worden door het CGVS. Evenmin deden er zich moeilijkheden of problemen voor tijdens het verloop van het gehoor omwille van de psychologische problemen die u volgens uw psycholoog zou kennen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekers gaan hier niet mee akkoord en benadrukken de stelling in het psychologisch attest van 16 januari 2023 dat verzoeker niet in staat is om gehoord te worden. Zij argumenteren dat het niet is omdat verzoeker toch naar het persoonlijk onderhoud van 19 januari 2023 was gekomen, hij ook effectief gehoord had mogen worden op het CGVS.

Verzoekers kunnen in hun betoog niet zonder meer worden gevolgd.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit zijn eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Verzoeker maakte echter op 13 oktober 2021 op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) geen dergelijke noden kenbaar (AD CGVS, vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ). Hij heeft op geen enkel moment aangegeven dat hij omwille van zijn psychologische toestand niet in de staat zou zijn om deel te nemen aan de thans gevoerde procedure, noch om enige andere reden.

Verder stelt de Raad vast dat uit de bijgebrachte attesten niet kan worden afgeleid dat verzoeker omwille van psychische problemen niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om zijn procedure inzake internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader het gehoor bij het CGVS te volbrengen, om zijn vluchtrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat hem niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

De psychologisch attesten van 22 oktober 2022 en 16 januari 2023, opgesteld door psycholoog N.K.K., zijn niet van dien aard om hieruit af te leiden dat het persoonlijk onderhoud op het CGVS onder geen beding had mogen plaatsvinden. In de attesten wordt vermeld dat verzoeker sinds mei 2022 in behandeling is bij de psycholoog. Daarnaast wordt een opsomming gegeven van de problemen die hij zou ervaren: onder andere slaapproblemen, een gevoel van angst met hartkloppingen en hoofdpijn als gevolg, prikkelbaarheid, schaamte, een schuldgevoel, een slecht zelfbeeld, hypervigilantie, herbeleving, ontwijkend gedrag en concentratiemoeilijkheden. Verzoeker zou verder moeite hebben om een vertrouwensrelatie op te bouwen en in ‘decompensatie’ zijn.

Nergens wordt echter gesteld dat verzoeker lijdt aan geheugenproblemen of een cognitieve disfunctie heeft. De attesten duiden verder niet concreet welke impact de beschreven psychische problemen zouden hebben op een deelname aan onderhavige procedure. Uit geen van de door hen voorgelegde attesten kan worden afgeleid dat verzoekers cognitieve vermogens en geheugenfuncties zodanig zijn aangetast dat het voor de asielinstanties onmogelijk zou zijn om het verzoek om internationale bescherming op zijn geloofwaardigheid en gegrondheid te beoordelen. Nergens in de voormelde attesten wordt in concreto en op gedegen wijze aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de mentale problemen van verzoeker een deelname aan persoonlijk onderhoud op het CGVS zouden verhinderen of bemoeilijken. Daarnaast moet worden opgemerkt dat waar in de attesten wordt aangegeven dat een psychiatrisch onderzoek noodzakelijk is (om te starten met psychotrope medicatie), er tot op heden geen begin van bewijs werd neergelegd dat verzoeker door een psychiater zou worden opgevolgd en medicatie zou nemen. Aldus lijkt dit attest eenvoudigweg te zijn gebaseerd op de verklaringen en gedragingen van verzoeker tijdens de maandelijkse gesprekken met de psycholoog in kwestie en blijkt hieruit nergens dat verzoekers verklaringen en gedragingen op dit vlak op hun waarachtigheid zouden zijn onderzocht en/of dat verzoeker werd onderworpen aan enig medisch of neuropsychologisch onderzoek.

De mening van de psycholoog dat verzoeker gedurende zes maanden niet in staat is om gehoord te worden door het CGVS, wordt aldus onvoldoende onderbouwd. In het verzoekschrift wordt dienaangaande evenmin verdere duiding gegeven.

Omdat verzoeker zich samen met verzoekster op 19 januari 2023 meldde bij het CGVS, werd besloten het persoonlijk onderhoud met hem te laten plaatsvinden. Temeer verzoeker diezelfde dag nog was gaan werken en op geen enkel moment melding maakte van psychische problemen omwille waarvan hij niet zou kunnen worden gehoord. Bijkomend kan hierbij worden opgemerkt dat waar in het attest van 16 januari 2023 wordt gesteld dat verzoeker aan een depressie lijdt ten gevolge van wat hij in zijn land heeft meegemaakt en het overlijden van zijn moeder, verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud van 19 januari 2023 met geen woord heeft gerept over het overlijden van zijn moeder wanneer werd gevraagd naar de verblijfplaats en het beroep van zijn ouders (NPO verzoeker, p.5). Ook verzoekster zei niet dat haar schoonmoeder zou zijn overleden (NPO verzoekster, p.5).

Evenmin deden er zich moeilijkheden voor tijdens de duur van het onderhoud. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat het gehoor op normale wijze is verlopen; er kunnen geen ernstige problemen worden afgeleid. Integendeel blijkt dat verzoeker tijdens het interview in staat was om zijn vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Er werden eenvoudige en duidelijke vragen gesteld, die hij kennelijk kon volgen en waarvan hij de logica en inhoud begreep. Vragen werden indien nodig herhaald of heromschreven. Er blijkt niet dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn relaas op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Waar in het

verzoekschrift wordt opgeworpen dat verzoeker geen hulp kreeg wanneer hij moeite had om zaken in de tijd te situeren, blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker voldoende de mogelijkheid werd gegeven om relevante gebeurtenissen in de tijd te plaatsen. Zo werden bijvoorbeeld meermaals bijvragen gesteld voor verduidelijking (NPO verzoeker, p.4-5 en p.7-8). Verzoeker werd tevens geconfronteerd met tegenstrijdigheden. Op het einde van het onderhoud gaf verzoeker aan niets meer te willen toevoegen. Hij maakte geen opmerkingen bij het verloop van het persoonlijk onderhoud (NPO verzoeker, p.11).

Uit wat voorafgaat blijkt niet dat de commissaris-generaal de bijzondere procedurele noden van verzoeker niet voldoende zou hebben ingeschat noch blijkt dat hij niet adequaat zou hebben vastgesteld welke passende steunmaatregelen moesten worden genomen. De Raad herinnert eraan dat "de 'passende steun' die de ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken of het Commissariaat-generaal verlenen indien de verzoeker wordt geïdentificeerd als een verzoeker die bijzondere procedurele noden heeft, omvat volgens overweging 29 van de richtlijn het verlenen van voldoende tijd, het tot stand brengen van de nodige voorwaarden voor de daadwerkelijke toegang tot de procedures en voor het aanvoeren van de elementen ter staving van hun verzoek om internationale bescherming" (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2548/001, 58). Gelet op wat voorafgaat blijkt dat in casu aan deze maatregelen werd voldaan.

Er werd dan ook correct geconcludeerd dat verzoeker zijn rechten in het kader van onderhavige procedure werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoekers verklaren dat zij Georgië verlaten hebben omwille van de bedreigingen van verzoekers vaders die gekant is tegen hun relatie.

5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoekers geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet naar zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade.

5.3. Vooreerst leggen verzoekers tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS tegenstrijdige verklaringen af over het chronologisch verloop van hun asielrelaas.

Zo verklaarde verzoeker dat zij voor hun vertrek naar Turkije nog geen relatie hadden, dat zij pas na hun terugkeer naar Turkije in 2018 zijn vader inlichtte over hun relatie, en dat zijn vader zijn dijbéen vervolgens verwondde met een werktuig (NPO verzoeker, p. 7-8). Dit is onverzoenbaar met de verklaringen die verzoekster hierover aflegde. Toen haar gevraagd werd of er voor hun vertrek naar Turkije concrete incidenten of bedreigingen plaatsvonden, bevestigde zij dat verzoeker al problemen had met zijn vader voor zij naar Turkije vertrokken. Zij vertelde dat verzoeker haar moest verlaten of dat hij anders niet naar huis mocht komen, en dat zijn vader zijn dijbéen verwond had. Wanneer haar vervolgens werd gevraagd of dit incident voor hun vertrek naar Turkije plaatsvond, bevestigde zij dit. Vervolgens zei zij dat er na hun terugkeer uit Turkije enkel nog kleine incidenten plaatsvonden (NPO verzoekster, p. 7-8). Na confrontatie met deze tegenstrijdigheden, kon verzoeker hiervoor geen enkele uitleg verschaffen en volhardde hij louter in zijn eigen verklaringen (NPO verzoeker, p. 11). De vaststelling dat verzoekers het begin van hun problemen met verzoekers vader en het belangrijkste incident met zijn vader in een andere periode situeren, ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van hun asielrelaas.

Tevens leggen verzoekers bij de DVZ en het CGVS tegenstrijdige verklaringen af over de plaats waar zij verbleven nadat zij in 2018 door de Turkse autoriteiten gedeporteerd werden naar Georgië.

Zo verklaarden ze beiden bij het CGVS dat ze bij hun terugkeer uit Turkije onderdak vonden bij een vriendin in Kutaisi (NPO verzoeker, p. 4-5; NPO verzoekster, p. 4). Verzoeker gaf bij de DVZ echter dat hij de laatste drie maanden voor zijn vertrek uit Georgië in Tbilisi verbleef in de wijk Okros Obani (Verklaring DVZ verzoeker, rubrieknr. 10). Verzoekster op haar beurt vertelde bij de DVZ dat zij van maart of april 2018 tot haar vertrek op 26 juli 2018 in de Nikiastraat 100 te Kutaisi woonde (Verklaring DVZ verzoekster, rubrieknr. 10), hetgeen overeenstemt met het adres van verzoekers ouders dat hij bij de DVZ opgaf (Verklaring DVZ verzoeker, rubrieknr. 10, 13). Naast het feit dat hun tegenstrijdige verklaringen over hun verblijfplaats na hun terugkeer uit Turkije hun vluchtrelaas verder ondermijnt aangezien dit de periode betreft waarin verzoeker bedreigd zou geweest zijn door zijn vader, ondergraaft het gegeven dat verzoekster tijdens de laatste maanden voor hun vertrek uit Georgië bij verzoekers ouders zou hebben ingewoond - de personen door wie ze zouden bedreigd geweest zijn in die periode – al helemaal de geloofwaardigheid ervan.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift ter verklaring van voormelde tegenstrijdige verklaringen verwijzen naar de psychologische problemen van verzoeker en stellen dat het CGVS het recht niet had om hun verklaringen te vergelijken, is hoger reeds gebleken dat uit de gegevens in rechtsplegingsdossier niet kan worden afgeleid dat verzoeker omwille van psychologische problemen niet of onvoldoende in staat zou zijn geweest om volwaardige en eenduidige verklaringen af te leggen.

In de mate wordt opgemerkt dat enkel verzoeker werd geconfronteerd met de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en die van zijn echtgenote, wijst de Raad er op dat het feit dat verzoekster niet met de tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, geen afbreuk doet aan het bestaan ervan. Het vaststellen van de tegenstrijdigheden en het doen van dergelijke vaststellingen is tijdens het persoonlijk onderhoud zelf bovendien niet steeds mogelijk. In het Verslag aan de Koning van 27 juni 2018 bij artikel 17, §2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 kan worden gelezen dat "De ambtenaar is daarom niet verplicht om de asielzoeker op te roepen voor een nieuw gehoor ten einde hem te confronteren met tegenstrijdigheden die slechts later aan het licht zijn gekomen. (...) Dit artikel belet de Commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of op grond van de vaststelling dat een relevant element ter staving van de aanvraag ontbreekt en waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd." Voormelde bepaling belet de commissaris-generaal aldus niet om een beslissing te nemen op grond van tegenstrijdigheden of het ontbreken van een relevant element ter staving van het verzoek en waarmee de verzoeker niet geconfronteerd werd. Los daarvan wijst Raad erop dat verzoekers de gelegenheid hebben om middels hun verzoekschrift de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot voormelde bevindingen, maar in casu niet overtuigen.

Waar verzoekers met betrekking tot hun tegenstrijdige verklaringen over hun laatste verblijfplaats in Georgië aangeven dat ze zich hiertegen niet kunnen verdedigen gezien zij bij het opstellen van het verzoekschrift geen kopie van het administratief dossier hebben ontvangen, wijst de Raad op wat volgt. Er bestaat geen enkele rechtsregel waaruit blijkt dat de commissaris-generaal verplicht zou zijn om de informatie waarover hij beschikt automatisch aan de verzoeker te bezorgen op het ogenblik van de betekening van de bestreden beslissing. Uitzondering hierop betreft de procedure voorzien in artikel 57/5quater, §4 van de Vreemdelingenwet op grond waarvan een kopie van de notities van het persoonlijk wordt betekend op hetzelfde ogenblik als de betekening van de beslissing over zijn verzoek om internationale bescherming genomen wordt, hetgeen in casu ook werd toegepast.

Verder dringt de vaststelling zich op dat verzoekers hun advocaat, nadat hij per mail op vrijdag 3 maart 2023 een kopie van hun administratief dossier heeft opgevraagd, deze ook wel degelijk op dinsdag 7 maart 2023 heeft ontvangen. De Raad vervolgt dat, indien verzoekers hun advocaat constateerde dat er géén reactie kwam op zijn mail waarbij de vraag werd gesteld hem de gevraagde stukken over te maken ter voorbereiding van het inleiden van een beroepsprocedure, er dan ook kon worden verwacht dat hij in deze een diligente houding aannam en het dossier zou inkijken op het CGVS teneinde zijn verdediging voor het verstrijken van de beroepstermijn te kunnen voeren conform artikel 32 van de Grondwet. Uit niets blijkt noch tonen verzoekers aan dat dit is gebeurd. Verzoekers tonen geenszins aan dat zij geen gebruik konden maken van hun inzagerecht en zij zich, wat betreft de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen omtrent hun laatste verblijfplaats in Georgië, niet kunnen verdedigen.

Verder wijst de Raad er op dat verzoekers hun advocaat verkeerdelijk is uitgegaan van een beroepstermijn van 10 dagen. Vermits de door artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het beschermingsverzoek voor de commissaris-generaal om zijn beslissing te nemen, overschreden werd, heeft dit tot gevolg dat de in artikel 39/57, §1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn in casu geen 10 dagen betreft, doch wel 30 dagen (cf. Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 110-116). De korte termijn waarbinnen het verzoekschrift werd opgesteld, is dan ook geheel te wijten aan het feit dat hun advocaat verkeerdelijk uitging van een verkorte beroepstermijn van tien dagen, hetgeen bezwaarlijk als een schending van de rechten van verdediging kan worden beschouwd.

5.4. Daarnaast leggen verzoekers geen enkel begin van bewijs neer om de problemen die zij met verzoekers vader zouden gekend hebben, aan te tonen.

Vermits verzoeker verklaarde dat zijn vader zijn dijbeen verwondde met een werktuig en dat hij omwille hiervan een kleine operatie moest ondergaan in een kliniek in Kutaisi (NPO verzoeker, p. 8), mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij enige medische documenten zou kunnen voorleggen, quod non. Verzoeker biedt hiertoe evenmin een afdoende verklaring. Verzoeker bevraagd naar de reden waarom hij deze documenten niet had aangevraagd nadat verzoeker aangaf dat er wel documenten zijn in de databank van het ziekenhuis, antwoordde hij dat hij niet dacht dat dit belangrijk zou zijn (NPO, p. 8). Er kan nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich reeds voor zijn aankomst in België bewust zou

geweest zijn van het belang van dergelijke medische documenten omtrent het meest ingrijpende incident uit zijn asielrelaas, en dat hij na zijn vertrek uit Georgië - gezien hij al meer dan 4 jaar geleden vertrokken was uit Georgië en hij al asielprocedures in Frankrijk en Duitsland doorliep - alles in het werk zou gesteld hebben om deze documenten, hetzij in originele vorm of zij het onder vorm van een kopie of foto, te kunnen voorleggen.

Tot op heden hebben verzoekers nog steeds geen enkel medisch document omtrent dit incident met verzoekers vader aangebracht, hetgeen de geloofwaardigheid van hun asielrelaas verder ondermijnt.

Waar verzoekers menen dat de protection officer op het CGVS hen ter zake verder had kunnen bevragen om gedetailleerde informatie te verzamelen, benadrukt de Raad dat verzoekers voldoende de kans hebben gekregen – aan de hand van open en gerichte vragen – om de elementen in hun relaas toe te lichten. Geenszins kan gesteld worden dat verzoekers niet grondig ondervraagd werden. Verzoekers laten het bovendien na om concreet te duiden welke zaken zij gedurende het persoonlijk onderhoud niet hebben kunnen naar voor brengen of toelichten.

5.5. Zelfs zo zou worden aangenomen dat de door verzoekers voorgehouden bedreigingen waarachtig zijn, dient erop gewezen dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming.

Een verzoeker om internationale bescherming moet immers aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin verzoekers in casu niet slagen.

Uit de recente COI Focus “Georgië – Algemene situatie” van 11 december 2023, aangeleverd door de verwerende partij, blijkt vooreerst dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in high-profile zaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven. Uit de informatie die voorhanden is, blijkt bovendien geenszins dat er sprake zou zijn van een gedifferentieerde behandeling van kritisch denkenden door de ordediensten wanneer zij bescherming van de autoriteiten inroepen in het kader van gemeenrechtelijke feiten of een interpersoonlijk conflict.

Uit voormelde COI Focus blijkt dat er in Georgië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. De algemene informatie waarnaar verzoekers in het verzoekschrift verwijzen, waarin onder meer wordt verwezen naar corruptie, teneinde de beschermingsmogelijkheden in Georgië op de korrel te nemen, kan gelet op de slechts algemene formulering ervan niet overtuigen. De aangehaalde informatie loopt verder gelijk met, dan wel ligt in het verlengde van de informatie vervat in de voormelde COI Focus. Noch het betoog van verzoekers, noch de informatie waarnaar zij verwijzen, is dan ook van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de situatie in Georgië zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn. De Raad stipt hierbij nog aan dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Er kan worden besloten dat de Georgische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Het komt bijgevolg aan verzoekers zelf toe om in hun individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in hun individuele omstandigheid gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hen niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Georgische overheden wenden om bescherming te vragen. Verzoekers slagen hierin evenwel niet. Zij tonen immers niet aan dat in hun individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van hen kan worden verwacht dat zij zich wenden tot de Georgische overheid voor bescherming.

Zij hebben immers nooit een poging ondernomen om klacht in te dienen bij de politie. De redenen hiervoor, namelijk omdat verzoekers vader vrienden heeft bij de politie en omdat verzoeker zijn eigen vader niet naar de gevangenis wou sturen (NPO verzoeker, p. 9-10), overtuigen niet.

Wat betreft de verklaring dat verzoekers vader vrienden heeft bij de politie, moet vooreerst worden opgemerkt dat dit een blote bewering betreft die verzoeker op geen enkele wijze staft met objectieve elementen. Verder legde verzoeker zeer vage verklaringen af over de werkzaamheden die deze personen uitvoerden bij de politie. Zo kon hij de functie niet benoemen die zijn vriend Z. uitoefent bij de politie (NPO verzoeker, p. 9), wist hij niet in welk politiekantoor van Kutaisi zijn vrienden aan het werk zijn (NPO verzoeker, p. 10), en had hij zich niet geïnformeerd of ze actueel nog aan het werk zijn voor de politie (NPO verzoeker, p. 10). Gezien dit louter blote beweringen betreffen en verzoeker over de werkzaamheden van deze personen bij de politie in Kutaisi bijzonder oppervlakkig bleef, toont hij hiermee géénszins aan dat hij bij terugkeer naar Georgië niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de autoriteiten voor de problemen met zijn vader. Verzoekers klagen in hun verzoekschrift aan dat door de protection officer geen enkele vraag werd gesteld over het profiel van verzoekers vader en dat de vraag of iemand van hun familieleden in Georgië voor de overheid werkt, enkel aan verzoekster (lees/ verzoeker) werd gesteld. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt echter dat verzoekers beiden werden bevraagd over hun stappen om hulp te zoeken bij de Georgische autoriteiten en over de redenen waarom zij dit hebben nagelaten. Er werd verzoekers meermaals de kans gegeven om het CGVS dienaangaande informatie te verstrekken (NPO verzoeker, p.8-11 en NPO verzoekers, p.9-10). Moesten verzoekers menen dat bepaalde informatie met betrekking tot verzoekers vader of familieleden die werkzaam zijn of waren bij de overheid belangrijk was geweest, dan was het aan hen om dit zelf concreet te duiden. Er mag van verzoekers worden verwacht dat ze de kansen die ze krijgen om hun nood aan bescherming toe te lichten, aangrijpen. Hierbij dient erop gewezen dat het niet aan de protection officer is om het gehoor te 'sturen' noch om aan te geven welke informatie hij van verzoekers verwachtte te horen, zoals wordt gesuggereerd in het verzoekschrift. De Raad stelt overigens vast dat verzoekers in hun verzoekschrift eveneens nalaten om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet hebben kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissingen.

Zelfs indien verzoekers vader vrienden zou hebben bij de politie in Kutaisi, quod non, dan nog dient te worden opgemerkt dat niets hem in de weg staat om elders in Georgië bij de politie klacht in te dienen tegen zijn vader. Verzoeker ondernam evenwel geen stappen om zijn situatie aan te klagen bij andere instanties en gaf aan dat hij zich hierover zelfs niet geïnformeerd had (NPO verzoeker, p. 10). Verzoeker wilde tegen zijn vader immers geen klacht indienen omdat hij hem niet wou laten arresteren (NPO verzoeker, p. 10-11; NPO verzoekster, p. 9-10). Het loutere feit dat verzoeker geen klacht durfde in te dienen tegen zijn vader omdat hij hem niet wou laten arresteren, betekent echter niet dat de Georgische autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om hem bescherming te bieden tegen hem. De bedoeling van het indienen van een klacht is immers net om bescherming te krijgen tegen belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden.

Uit niets blijkt derhalve en verzoekers maken niet in concreto aannemelijk dat de Georgische autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hen met betrekking tot de hen verklaarde problemen hulp en/of bescherming te bieden. Verzoekers tonen derhalve niet aan dat het hen met betrekking tot de door hen ingeroepen problematiek, nog los van de vraag naar de geloofwaardigheid ervan, aan nationale bescherming ontbreekt. Zij tonen aldus niet aan dat in hun geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zouden hebben. Zij slagen er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen

dat de Georgische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij voorhouden te vrezen.

5.6. De door verzoekers aangebrachte documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk doen aan voorgaande overwegingen.

Verzoeksters paspoort en identiteitskaart alsook de geboorteakte van hun zoon L. hebben betrekking op hun persoons- en reisgegevens, elementen die op zich niet betwist worden. Verder houden deze gegevens geen verband met hun vluchtmotieven. Hetzelfde geldt voor wat betreft de geboorteaktes van hun in België geboren kinderen op 23 februari 2023 bijgebracht door de DVZ op 20 april 2023.

Wat betreft de bijgebrachte psychologische attesten stelt de Raad vast dat deze zeer summier zijn en enkel vermelden dat verzoeker psychologische problemen kent ten gevolge van traumatische gebeurtenissen voorgevallen in het land van herkomst. De Raad benadrukt dat de psycholoog die de voorliggende verslagen heeft opgesteld zich voor de gesuggereerde oorzaak van de problematiek louter en alleen heeft gebaseerd op de verklaringen van verzoeker en niet op een objectieve bron van informatie. Er wordt geen melding gemaakt van eigen waarnemingen of een eigen onderzoek naar de beweerdde oorzaken van de psychische problematiek of een objectieve bron van informatie. Zulke attesten moeten dan ook worden bekeken in samenhang met de verklaringen van verzoeker. In deze benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal beschikt over een eigen bevoegdheid, verantwoordelijkheid en bekwaamheid om tot een oordeel te komen inzake de geloofwaardigheid van verzoekers beweerdde problemen en de gegrondheid van zijn vluchtrelaas.

Er wordt nergens bevestigd dat er een causaal verband zou zijn tussen de psychologische problemen van verzoeker en de voorgehouden feiten, laat staan dat de psychologische attesten voldoende objectieve en bewijskrachtige elementen bevatten die zulk causaal verband aannemelijk maken. De voorliggende psychologische attesten zijn daarom geen bewijs van de beweerdde oorzaken die aan deze problemen ten grondslag zouden liggen. Bijgevolg kan niet worden uitgesloten dat er andere oorzaken kunnen zijn voor de psychische problemen van verzoeker.

Daarom meent de Raad dat aan voormelde attesten slechts een zeer gering gewicht kan worden toegekend. Wanneer het zeer beperkt gewicht van voormelde attesten verder wordt gezien in samenhang met verzoekers hun relaas omtrent de voorgehouden bedreigingen van verzoekers vader, dat iedere positieve overtuigingskracht ontbeert, kan de Raad niet anders dan besluiten dat verzoekers in dit geval niet aannemelijk maken dat hun psychologische problemen zouden zijn opgelopen in de door hen beschreven context.

Overigens wijzigt hun mentale gezondheidstoestand niets aan de bevinding dat de Georgische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen hen voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

5.7. Het loutere gegeven dat Georgië niet opnieuw werd opgenomen in de lijst van veilige landen van herkomst die werd vastgesteld bij koninklijk besluit van 12 mei 2024, volstaat op zich niet om een nood aan internationale bescherming aan te nemen. Verzoekers moeten nog steeds aannemelijk maken dat zij een gegronde vrees hebben dat zij persoonlijk worden vervolgd of dat zij persoonlijk een risico op ernstige schade lopen, hetgeen niet ipso facto kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., pt. 49).

De aangehaalde informatie in hun aanvullende nota van 15 februari 2024 omtrent de algemene situatie in Georgië volstaat niet om een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging of een specifiek en individueel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Zulke vrees of zulk risico dient in concreto te worden aangetoond, waartoe verzoekers in gebreke blijven nu zij niet verder komen dan het poneren van het lopen van een dergelijk risico en het volharden in hun verklaringen betreffende de problemen die zij zouden hebben ervaren, die ongeloofwaardig zijn bevonden en waarvoor hoe dan ook afdoende bescherming voorhanden is.

5.8. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoekers brengen zelf geen gegevens in dit verband aan.

7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen lijkt het dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het lijkt erop dat verzoekers evenmin aantonen dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij(en) de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 25 juli 2024 staat het volgende vermeld:

"Tolk 588 legt de eed af en tolkt Georgisch.

De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord.

Verzoekende partijen menen dat Georgië geen veilig land meer is, het staat niet meer op de lijst van veilige landen. Er is geen goed onderbouwd rechtssysteem en daarom is een nieuw onderzoek nodig. Voor het overige volharden ze in hun verzoekschrift."

5. Verzoekers brengen met voormeld zeer algemeen betoog ter zitting geen concreet en dienstig element of argument bij dat afbreuk doet aan de gronden in de beschikking van 18 juni 2024.

Dat Georgië niet meer op de recentste bij koninklijk besluit vastgelegde lijst van veilige landen van herkomst staat, is correct, doch is allerm minst nieuw. Dit kwam reeds aan bod en werd al uitgebreid besproken. Het wordt namelijk duidelijk en uitgebreid uiteengezet in de beschikking, meer bepaald in punt 2 en 3.

Daarbij wordt er duidelijk op gewezen dat dit gegeven op zich niet volstaat om over te gaan tot een nietigverklaring van de bestreden beslissingen, en dat "Doordat Georgië niet meer in het koninklijk besluit van 12 mei 2024 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst wordt vermeld, moet de Raad nagaan of

verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In casu lijkt het rechtsplegingsdossier voldoende gegevens te bevatten om tot zulke beoordeling over te gaan, met inachtneming van de rechten van verdediging.”

Verzoekers beperken zich voor het overige tot de algemene, niet-onderbouwde opmerking dat er in Georgië geen onderbouwd rechtssysteem is en er daarom nieuw onderzoek nodig is en volharden voorts in hun verzoekschrift, zonder dat zij echter ook maar enigszins inhoudelijk ingaan op de gronden van de beschikking en de hierin gedane beoordeling van hun voorgehouden nood aan internationale bescherming in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bij gebrek aan enige concrete en dienstige repliek blijven die vaststellingen onverminderd overeind.

Met hun zeer algemeen betoog slagen verzoekers er aldus niet in een ander licht te werpen op de gronden van de beschikking.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen gronden. Ingevolge het geheel van de vaststellingen worden verzoekers niet erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Evenmin tonen zij aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,	kamervoorzitter
---------------	-----------------

M. DENYS,	griffier
-----------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

M. RYCKASEYS